

Яков мина мълчаливо и въздъхна. Теглеше го неспирен копнеж по безкрайната сечна степ, по синия Днепър, по родния град с трите хълма на Кий, Шек и Хоровиц. Александър познаваше добре тая ~~тук~~ жестока тъга, тая неудържима жажда по бащин край, която не дава мира ни денем, ни нощем. И за да отвлече мислите му, изведнъж каза:

- За кого се ожени сестрата на майка ти?

Младецът седна връз мечата кожа, потри с ръка челото си, сякаш всичко се беше изличило от паметта му. Сестрите на майка му?

- Коя? Анастасия, Олга, Исения?

Александър се усмихна. За него имаше само една Романовна. Никому до сега тоя не бе споменавал името и. По-добре никога, никой да го не знае.

Яков отново попита:

- Настася ли? Тя прие монашеско було. А Феодора Романовна, известно е на всички, как дядо ни ^{Роман} (я далъ още в детска възраст ~~изведнъж~~ ^{взел} невеста за сина на Владимир Ярославич Галицки. Но после си я ~~като~~ обратно когато народът ~~изгони~~ ^{изгонил} Ярославич заради онази попатия, и на негово място въздигнал ~~иванко~~ Роман Мстиславич... Олга я дадоха на боляра Яков, велик столник на Киевските князе... Столникът беше най-верният приятел на моите вуйчовци, но и на баща ми. Затова са ми дали неговото име. Баща ми ~~беше~~ беше от по-младата ветва на Светослав Всеволодович Киевски.

Яков забеляза че царят го слуша внимателно и продължи да разправя да припомня ~~за~~ забравени имена и случки, общо изживяни беди и победи.

Нали с дружина галицки воини Асен и Александър се бяха завърнали в България, с тяхна помощ бяха обсадили Борила в Търново.

И все отчово се връщаше Асеновата мисъл към отдавна преживяното. И тук и в Галиция се повтаряше все същото. Алчните за власт боляри бяха готови да предадат владенията си на чужди завоеватели само да получат по-големи облаги. Владимир Галицки, Иванко, Борил - бяха замесени от едно тесто.